

РЕШЕНИЕ

№ 32081

гр. София, 01.10.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 55 състав, в
публично заседание на 23.09.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Диана Стамболова

при участието на секретаря Антонина Бикова, като разгледа дело номер **5385** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. във вр. чл. 148 от АПК, във вр. чл.186, ал.1, т.1, б."а" във вр. с ал.4 от ЗДДС.

Образувано е по жалба на "РС Кар Сървис" ЕООД - [населено място], представлявано от П. М. П., чрез адвокат В. П. срещу Заповед за налагане на принудителна административна мярка № ФК-С3889-0205755 от 01.04.2025г., издадена от Началник отдел „Оперативни дейности“-гр. С. в Главна Дирекция "Фискален контрол" при ЦУ на НАП, с която на основание чл.186, ал.1, т.1, б."а" и чл. 187, ал. 1 от Закона за данък върху добавена стойност /ЗДДС/, е наложена принудителна административна мярка – запечатване на търговски обект – автоцентър, находящ се в [населено място], [улица], стопанисван от "РС Кар Сървис" ЕООД и забрана за достъп до него за срок от 14 дни. В жалбата се навеждат твърдения за незаконосъобразност на оспорения административен акт като е немотивиран, а срокът на наложената ПАМ необоснован и непропорционален на извършеното нарушение, не отговаря на целта на закона. Иска се отмяна на ПАМ.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, не се представлява, не изразява становище по жалбата.

Ответникът Началник отдел „Оперативни дейности“ – [населено място] в Главна Дирекция "Фискален контрол" при ЦУ на НАП, представляван от юрк. С. оспорва жалбата и моли процесната заповед да бъде потвърдена. Претендира присъждането на юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, след преценка на събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

На 10.02.2025г. в [населено място] е извършена проверка на търговски обект – Автоцентър,

находящ се в [населено място], [улица], стопанисван от "РС Кар Сървис" ЕООД с ЕИК[ЕИК]. При проверката е установено, че за извършено плащане на покупка на 11.01.2025г. на автогумаджийски услуги и гуми втора употреба на обща стойност 968 лева, заплатени от М. Б. Н. – свидетел, не е издаден фискален бон от инсталираното в обекта фискално устройство, модел „DATECS – DP 150“ с ИН на ФУ DT768707 и ИН на ФП 02768707 или друг документ, отговарящ на изискванията на Наредба №Н-18/2006г.

За установените факти и обстоятелства е съставен протокол за извършена проверка сер. АА №0205755/10.02.2025г. и протокол Кд 73 сер. АА №1582281/05.03.2025 г. на основание чл. 110, ал. 4, във връзка с чл. 50, ал. 1 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс.

С оглед горните констатации на приходния орган е издадена и процесната Заповед за налагане на принудителна административна мярка № ФК-С3889-0205755 от 01.04.2025г., издадена от Началник отдел „Оперативни дейности“- [населено място] в Главна Дирекция "Фискален контрол" при ЦУ на НАП, с която на основание чл.186, ал.1, т.1, б." а" и чл. 187, ал. 1 от ЗДДС, е наложена принудителна административна мярка – запечатване на търговски обект – автоцентър, находящ се в [населено място], [улица], стопанисван от "РС Кар Сървис" ЕООД и забрана за достъп до него за срок от 14 дни.

Въз основа на установеното от фактическа страна съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена от надлежната страна, с правен интерес, в законоустановения срок и срещу подлежащ на обжалване акт, поради което е допустима.

Обжалваният акт е издаден от компетентен орган, в предвидената форма и при спазване на административнопроцесуалните правила за издаването му. Описанието на извършеното нарушение е пълно и ясно, относимо към фактическия състав на мярката по чл.186, ал.1, т.1, б."а" от ЗДДС. Заповедта е издадена при спазване на общите процесуални правила на чл.35 и чл.36 от АПК за изясняване на релевантните факти и обстоятелства от значение за случая посредством събиране на всички относими, допустими и достатъчни доказателствени средства. Не се констатира процесуални нарушения по издаването на заповедта, поради което и не е налице незаконосъобразност на това основание.

Предвид обстоятелството, че жалбоподателят не е опровергал установената при проверката фактическа обстановка, която се подкрепя и от събраните по делото доказателства, следва да се приеме, че са налице материално-правните предпоставки по чл. 186, ал. 1, т. 1, б. "а" ЗДДС за налагане на мярката. В случая допуснатото нарушение не е спорно между страните.

Спорен е въпросът доколко размерът на срока за прилагане на ПАМ е в унисон с целите, регламентирани в чл. 22 от ЗАНН, и с принципа за съразмерност, прогласен с чл. 6 от АПК.

В случая, в оспорената заповед са изложени изцяло бланкетни мотиви за продължителността на срока, за който е наложена процесната ПАМ. Изложените аргументи за продължителността на срока на ПАМ са общо формулирани, формални изявления и нямат характера на същински мотиви като правни и фактически основания относно целите на ПАМ в конкретния случай - за значимостта на охраняваните обществени отношения, тежестта на нарушението, последиците от него и необходимостта от осигуряване защита на обществения интерес и предотвратяване възможността за извършване на ново нарушение. Не става ясно как е формирана волята на органа да определи срок на мярката около средния размер, респ. кои конкретни обстоятелства са от значение и каква е тяхната тежест. Няма конкретизация относно това какъв е оборотът на търговския обект, липсват данни дали търговецът е извършвал друго нарушение по ЗДДС, както и данни за други фактически обстоятелства, които биха били относими към преценката за определяне на срока на ПАМ около средния размер.

При издаване на ЗПАМ следва императивно да се спазва принципът на съразмерност по смисъла

на чл. 6, ал. 5 от АПК като правилото е, че административните органи следва да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел. В случая съразмерността на мярката, преценена на базата на всички данни за конкуренция между лични и обществени интереси, е нарушена, тъй като установеният размер на срока за налагането ѝ не е обоснован, като се засягат права и законни интереси на адресата в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която тя се налага.

Съгласно Решение на СЕС от 4 май 2023г. по дело C-97/21, не се допуска национална уредба, съгласно която за едно и също данъчно задължение и след провеждане на отделни и самостоятелни производства, на данъчнозадължено лице може да се наложат мерки имуществена санкция и запечатване на обект, които подлежат на обжалване пред различни съдилища, доколкото посочената правна уредба не осигурява координиране на производствата, позволяващо да се сведе до стриктно необходимото допълнителната тежест от кумулирането на посочените мерки, и не позволява да се гарантира, че тежестта на всички наложени санкции съответства на тежестта на разглежданото нарушение. В т. 56 от решението на СЕС се посочва, че принципът на пропорционалност изисква кумулирането на процедури за търсене на отговорност и санкции да не превишава границите на онова, което е уместно и необходимо за постигане на легитимните цели, преследвани от приложимата правна уредба, като се има предвид, че когато съществува избор между няколко подходящи мерки, трябва да се прибегне до мярката, която създава най-малко ограничения, а породените от нея неудобства не трябва да са несъразмерни спрямо поставените цели. Съдът е отбелязал и че така предвиденото кумулиране не зачита правото по чл. 50 от Хартата на основните права на ЕС и е непропорционално, нито се установява, че е необходимо за постигането на легитимни цели /напр. събиране на ДДС/.

При така даденото тълкуване настоящият съдебен състав счита, че административният орган незаконосъобразно е пристъпил към налагане на процесната ПАМ едновременно с образуването административнонаказателно производство за същото нарушение, за което е издадено и наказателно постановление. По този начин е налице кумулиране на негативни за дружеството мерки, наложени с два самостоятелни акта, които подлежат на обжалване по различен процесуален ред, което не позволява да се гарантира, че тежестта на наложените санкции съответства на тежестта на установеното нарушение. Ето защо и с оглед тълкуването на член 273 от Директива 2006/112/ЕО и член 50 от Хартата на основните права на Европейския съюз е решението на СЕС от 4 май 2023 г. по дело C-97/21, обжалваната заповед се явява незаконосъобразна.

Поради гореизложените съображения, съдът намира, че жалбата следва да се уважи, а оспорения административен акт да се отмени като материално незаконосъобразен и издаден в несъответствие с целта на закона.

В жалбата е направено искане за присъждане на разноските по делото и е приложен договор за правна помощ и съдействие, от който е видно, че страните са договорили адвокатско възнаграждение в размер на 1150 лв., за което ще бъде издадена разписка за извършеното плащане в срок до 15.05.2025г. Тъй като не са представени доказателства за извършено плащане на адвокатското възнаграждение, съдът счита, че оглед изхода на спора, на жалбоподателя следва да бъдат присъдени само доказаните разноски по делото в размер на 50 лв. за държавна такса.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предложение последно от АПК, Административен съд-София град, 55 състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Заповед за налагане на принудителна административна мярка № ФК-С3889-0205755 от 01.04.2025г., издадена от Началник отдел „Оперативни дейности“-гр. С. в Главна Дирекция "Фискален контрол" при ЦУ на НАП.

ОСЪЖДА НАП [населено място] да заплати на “РС Кар Сървис” ЕООД - [населено място], ЕИК[ЕИК], представлявано от П. М. П., със седалище и адрес на управление: [населено място], [жк][жилищен адрес] сумата от 50лв. представляваща разноски по делото.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България, в 14 - дневен срок от съобщаването му.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: